

TEDD AZT, AMIT AKÁRSZ!

MICHAEL ENDE

AL
VÉGTELEN
TÖRTÉNET

MÓRA

Michael Ende

A VÉGTÉLEN
TÖRTÉNET

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:
Michael Ende: *Die Unendliche Geschichte*
© 1979 by Thienemann
in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Fordító: HÁRS ERNŐ

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása,
egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését –
szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Hárs Ernő jogutóda
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

ΜΥΡΑΚΙΤΑ

Κοιμήσου: Κουρσάκι Κουρσάκι

Ez a felirat egy kis üzlet üvegajtáján állt, de így, természetesen, csak akkor volt olvasható, ha az ember a homályos helyiség belsőjéből az üvegen át az utca felé nézett.

Kinn szürke, hideg novemberi reggel volt, és ömlött az eső. A cseppek végigszaladtak az üvegen és a kacskaringós betűkön. Mászt nem lehetett látni az ablakon keresztül, mint egy esőfoltos falat az utca másik oldalán.

Egyszerre csak feltépték az ajtót, de oly hevesen, hogy a fellellete lógó rézharangocskák fürtje izgatottan kezdett csilingelni, s jó időbe telt, míg megnyugodott.

A lárma okozója egy kis kövér, tíz-tizenegy év körüli fiú volt. Sötétbarna haja csapzottan lógott az arcába, átázott kabátja csöpögött az esőtől, a vállán átvetett szíjon iskolatáskát viselt. Kicsit sápadt volt, levegő után kapkodott, de előbbi sietségével ellentétben úgy állt a nyitott ajtóban, mintha gyökeret eresztett volna a lába.

Hosszú, keskeny, hátrafelé homályba vesző helyiség nyílt előtte. A falak mentén mennyezetig érő könyvespolcok, dugig a legkülönbözőbb alakú és nagyságú könyvekkel. A padlón nagy fóliánsokból álló rakások tornyosultak, néhány asztalon bőrbe kötött, gerincükön aranyosan csillogó, kisebb könyvek heverték halomban. A helyiség túlsó végében, embermagasságú könyvfal mögött, lámpa világított. Fényében időnként egy-egy füstkarika szállt fel, egyre nagyobb lett, és feljebb érve szétoszlott a homályban. Olyan volt, mint az indiánok jeladásai,

melyekkel egyik hegyről a másikra üzennek. Nyilván ült ott valaki, s valóban, a könyvfal mögül egyszerre csak nyers hang ütötte meg a fiú fülét:

– Báméskodjék akár bent, akár kint, de csukja be az ajtót. Huzat van.

A fiú szót fogadott, és csendesen becsukta az ajtót. Azután a könyvfal felé közeledett, és a sarkához érve, óvatosan mögéje kukucskált. Nehéz testű, zömök férfi ült ott egy magas, kopott bőrpárnájú karosszékbén. Gyűrött fekete öltönye viseltesnek és valahogy porosnak látszott. Hasát virágmintás mellény fogta össze. Feje kopasz volt, csak a füle fölött meredt egy-egy fehér hajcsomó az égnek. Piros arca harapós buldogéra emlékeztetett. Gumó formájú orrán kis arany szemüveg ült. A férfi ráadásul egy hajlított szárú pipát szívott, mely a szája sarkában lógva mindkét ajkát ferdére húzta. Térdén könyvet tartott, nyilván éppen azt olvasta, mert amikor becsapta, bal kezének kövér mutatóujját a lapok között hagyta – mintegy olvasójelül.

Ekkor jobb kezével leemelte szemüvegét, és szemügyre vette a kis kövér fiút, aki csuromvizesen állt előtte. Nézés közben összehúzta a szemét, ami csak fokozta a harapósság benyomását, és mindössze ennyit mormogott: – Na, te kis jómadár! – Majd megint kinyitotta a könyvet, és folytatta az olvasást.

A fiú nemigen tudta, hogy mit csináljon, ezért csak ott álldogált továbbra is, és nagy szemekkel nézte a férfit. Ez végül ismét becsapta a könyvet – bent hagyva az ujját a lapok között, mint az előbb –, és ezt dörmögte: – Ide figyelj, fiam, én nem szeretem a gyerekeket. Manapság ugyan az a divat, hogy az egész világ borzasztó sokat fontoskodik körülöttetek – de én bizony nem! Egyáltalán nem vagyok gyerekbarát. Számomra a gyerekek csak ostoba böggömasinák, elvetemült rosszcsonatok, akik mindent tönkretesznek, a könyveket bekenik lekvárral, a lapokat összehéptetik, és kutyába se veszik, hogy a felnőtteknek is megvan talán a maguk gondja-baja. Csak azért mondom, hogy tudd magad

mihez tartani. Azonkívül nálam nincs is gyereknek való könyv, más könyvet pedig nem adok el neked. Na, remélem, megértettük egymást!

Mindezt úgy mondta, hogy közben a pipát nem vette ki a szájából. Aztán a könyvet ismét felnyitotta, és tovább olvasott.

A fiú némán bólintott és kifelé indult, de valahogy úgy érezte, hogy nem állhatja meg felelet nélkül. Visszafordult hát, és halkán így szólt:

– Azért nem *mind* ilyenek.

A férfi lassan felnézett, és megint levette a szemüvegét.
– Még mindig itt vagy? Elárulnád nekem, hogyan szabadulhatnék meg egy ilyen alaktól, mint te vagy? Micsoda szörnyen fontos mondanivalód van?

– Semmi fontos – felelte a fiú még halkabban. – Csak az, hogy nem minden gyerek olyan, amilyennek mondja.

– Nocsak! – A férfi színlelt csodálkozással húzta fel a szemöldökét. – Akkor netán te magad volnál az a nagyszerű kivétel, mi?

A kövér fiú nem tudott mit válaszolni. Csak a vállán rándított egy csöppet, és újból kifelé indult.

– És modorod – hallotta maga mögött a dörmögő hangot –, modorod aztán két krajcárt érő sincsen, másképp először legalábbis bemutatkoztál volna.

– Barnabásnak hívnak – mondta a fiú –, Bux Barnabás Boldizsár vagyok.

– Elég különös név – dűnnyögte a férfi –, evvel a három B-vel. Na persze, nem tehetsz róla, nem te adtad magadnak. Az én nevem Koráncsi Károly Konrád.

– Ez meg három K betű – mondta a fiú komolyan.

– Hm – dörmögött az öreg –, igazad van!

Egyet-kettőt pöfékelt. – Na persze, teljesen mindegy, hogy mi a nevünk, hiszen úgysem találkozunk többet. Csak egyet szeretnék még tudni, mégpedig azt, hogy mért törtél be olyan

sebbel-lobbal az előbb a boltomba. Egész olyan volt, mintha menekültél volna valahonnan, így van?

Barnabás bólintott. Kerek arca hirtelen még sápadtabbnak látszott, mint az előbb, s a szeme még valamivel nagyobbak.

– Biztosan kiraboltad egy üzlet pénztárát – találgatta Korándi úr –, vagy leütöttél egy öregasszonyt, vagy valami hasonlót műveltél, ahogy azt a magadfajták manapság csinálják. Nyomodban van a rendőrség, gyermekem?

Barnabás megrázta a fejét.

– Ki vele – mondta Korándi úr –, ki elől futottál ide?

– A többiek elől.

– Milyen többiek elől?

– Az osztálytársaim elől.

– Miért?

– Mert... mert nem hagynak soha békén.

– Mért, mit csinálnak?

– Meglesnek az iskola előtt.

– Aztán?

– Aztán mindenfélét kiabálnak. Lökdösnek, taszigálnak és kinevetnek.

– És ezt te csak úgy tűröd?

Korándi úr egy darabig rosszállóan vizsgálta a fiút, aztán azt kérdezte: – Mért nem szólsz egyet oda nekik?

Barnabás nagy szemeket meresztett rá. – Nem, azt nem akarom. Egyébként pedig – nem tudok jól bokszolni.

– És mi van a birkózással? – faggatta Korándi úr. – S a futással, úszással, futballal, tornával? Egyikhez se értesz?

A fiú megrázta a fejét.

– Más szóval – mondta Korándi úr – amolyan puhány vagy, mi? – Barnabás a vállát vonogatta.

– De beszélni azért tudsz – vélte Korándi úr. – Mért nem mondd meg nekik a magadét, ha gúnyolnak?

– Egyszer megtettem...

– Na, és?
– Benyomtak egy szemetesládába, és a tetejét lekötözték. Két óra hosszat kiabáltam, míg valaki meghallotta.
– Hm – dörmögött Korándi úr –, tehát inadba szállt a bátorságod. – Barnabás bólintott.
– Vagyis – szögezte le Korándi úr – még gyáva nyúl is vagy a tetejébe.

Barnabás lehajtotta a fejét.

– Biztosan jó nagy stréber vagy, mi? Osztályelső, színjeles, minden tanár kedvence, igaz?

– Nem – mondta Barnabás még mindig lesütött szemmel –, tavaly megbuktam.

– Úristen! – kiáltott fel Korándi úr. – Szóval teljes csőd az egész vonalon.

Barnabás nem szólt semmit. Csak ott álldogált. Karja lógott, kabátja csöpögött.

– De mit kiabálnak, amikor gúnyolnak? – akarta tudni Korándi úr.

– Hát – mindenfélét.

– Például?

– „Szuszék! Szuszék! Álomszuszék! Ülőkéje éji fazék. Szólt a szuszék: eltört a szék, mert túl nagy volt a nehezék.”

– Nem valami vicces – állapította meg Korándi úr –, és még mit?

Barnabás habozott, mielőtt sorolni kezdte:

– „Szédelő, hólyag, felvágó, csaló...”

– Szédelő? Miért?

– Mert néha magamban beszélek.

– Miket mondasz például?

– Történeteket találok ki, és olyan neveket meg szavakat, amik nem léteznek, meg egyéb ilyesfélét.

– És ezeket magadnak meséled? Miért?

– Hát, mert nincs senki, akit az ilyesmi érdekel.

Korándi úr egy darabig elgondolkozva hallgatott.

– És mit szólnak hozzá a szüleid?

Barnabás nem felelt rögtön. Csak kis idő múlva mormolta:

– Papa nem szól semmit. Ő soha nem szól semmit. Neki minden mindegy.

– És a mamád?

– Ő – nincs már velünk.

– Elváltak a szüleid?

– Nem – mondta Barnabás –, a mamám meghalt.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Korándi úr némi erőfeszítés árán felkelt a karosszékből, és becsoszogott a bolt mögötti kis benyílóba. Leemelte a kagylót, és Barnabás még hallotta, amint Korándi úr bemondta a nevét. Aztán becsukódott a fülke ajtaja, és csak tompa dűnnyögés volt hallható.

Barnabás csak állt ott, és nem tudta igazából, hogy mi volt vele, és mért mondta el és vallotta be magáról mindezt. Gyűlöletesnek tartotta, hogy így kifaggatták. Forróság öntötte el hirtelen, amint rádöbbsent, hogy már jócskán elkésett az iskolából. Igen, sietnie kellene, rohannia – de továbbra is ott ácsorgott, és nem tudta magát elhatározni. Valami fogva tartotta, maga sem tudta, mi.

A tompa hang még mindig hallatszott a fülke felől. Hosszú telefonbeszélgetés volt.

Barnabás egyszerre ráeszmélt, hogy egész idő alatt azt a könyvet bámulta, amelyet Korándi úr előbb a kezében tartott, és amely most a bőrszéken feküdt. Egyszerűen képtelen volt levenni róla a tekintetét. Úgy érezte, mintha valami mágneses erő áradna belőle, amely ellenállhatatlanul magához vonzza.

A székhez közeledett, kinyújtotta lassan a kezét, megérintette a könyvet – s ebben a pillanatban valami kattanást hallott a bensőjében, mintha egy csapda záródott volna be. Barnabásnak az a homályos érzése támadt, hogy ezzel az érintéssel valami visszavonhatatlan kezdődött el és indult meg a maga útján.

Magasra emelte a könyvet, és minden oldalról megszemlélte. Rézszerű selyem volt a kötése, csillogott, ahogy ide-oda forgatta. Gyorsan átlapozta, és látta, hogy a könyvet két különböző színben nyomták. Képek, úgy találta, nem voltak benne, csak csoda szép, nagy kezdőbetűk. Mikor a kötést még egyszer alaposabban megnézte, két kígyót fedezett fel rajta, egy világosat és egy sötétet, melyek, egymás farkába harapva, ovális alakot képeztek. És ebben az ovális keretben furcsán összefonódott betűkkel ez a cím állt:

A VÉGTELEN TÖRTÉNET

Rejtélyes valami az emberi szenvedély, és a gyermekeknél sincs másképp, mint a felnőtteknél. Akiket megszállt, nem találhatnak rá magyarázatot, akik viszont soha nem éltek át semmi ilyesmit, azok nem értik meg. Vannak emberek, akik kockára teszik az életüket, hogy meghódítsanak egy hegycsúcsot. Senki, még talán ők maguk sem tudják igazán megmagyarázni, miért. Mások tönkreteszik magukat, hogy megnyerjék a szívét egy bizonyos személynek, aki tudni sem akar róluk. Megint mások azzal pusztítják el magukat, hogy nem tudnak a gyomor örömeinek ellenállni – vagy annak, amit az ital nyújt. Egyesek minden vagyonukat odadobják, hogy szerencsejátékban nyerjenek, vagy mindent feláldoznak egy rögeszméért, ami soha nem valósul meg. Vannak, akik azt hiszik, hogy csak akkor lennének boldogok, ha máshol élnének, mint ahol éppen vannak, s ezért egész életükön át ide-oda utaznak a világban. S akadnak egynéhányan, akik nem nyugszanak addig, amíg hatalomhoz nem jutnak. Egyszóval, annyiféle szenvedély létezik, ahányféle ember.

Bux Barnabás Boldizsár szenvedélye a könyv volt.

Aki nem tudja, mi az, egész délutánokon át égő füllel, felborzolt hajjal ülni egy könyv előtt, és olvasni, olvasni, míg az

ember elfelejti a körülötte levő világot, meg azt is, hogy éhes vagy fázik...

Aki nem tudja, mi az, zseblámpa titkos fényénél olvasni a takaró alatt, mert apa vagy anya vagy más aggodalmaskodó személy lekattintotta a villanyt azzal a jó szándékú megokolással, hogy ideje lenne már aludni, mert hiszen reggel korán kell kikészülni a dunyha alól...

Aki nem tudja, mi az, nyíltan vagy titokban könnyeket ontani, mert egy csodálatos történet véget ért, és el kell búcsúzni azoktól a szereplőktől, akikkel együtt az ember annyi kalandot élt át, akiket szeretett és csodált, akikért aggódott és akikért reménykedett, és akiknek társasága nélkül az élet üresnek és értelmetlennek tetszik...

Aki nem ismeri mindezt saját tapasztalásából, nos, az valószínűleg nem fogja megérteni, amit most Barnabás cselekedett.

A könyv címére meredt, és hol melege lett, hol pedig kilelte a hideg. Ez, pontosan ez volt az, amiről már olyan sokszor álmodott és amire vágyódott, mióta elfogta a szenvedély: olyan történet, aminek soha nincs vége! A könyvek könyve!

Meg kell szereznie ezt a könyvet, kerüljön, amibe kerül!

Kerüljön, amibe kerül? Könnyű ezt mondani! Még ha a nála levő három márka ötven pfennig zsebpénznél többet ígérne is érte – ez a barátságatlan Korándi úr nagyon is világosan értésére adta, hogy egyetlen könyvet sem ad el neki. Ajándékba pedig végképp nem adná. Az ügy reménytelen volt.

De Barnabás tudta, hogy a könyv nélkül nem képes elmenni. Most lett világos előtte, hogy csakis e könyv miatt jött ide, ez hívta titokzatos módon őt, mert hozzá akart kerülni, mert tulajdonképpen kezdettől fogva az övé volt!

Barnabás a mormolásra figyelt, mely ugyanúgy áramlott a fülke felől, mint eddig.

Mielőtt ráeszmélt volna, hirtelen a kabátja alá dugta a könyvet, és mindkét karjával magához szorította. Nesztelenül hát-

rált a boltajtó felé, miközben a másik ajtót, a fülkéét, aggódva szemmel tartotta. Óvatosan nyomta le a kilincset. Nem akarta, hogy a rézcsengettyűk lármát csapjanak, ezért csak annyira nyitotta ki az üvegajtót, hogy éppen keresztülpréselhesse magát. Halkan és elővigyázatosan csukta be kívülről az ajtót.

Csak ekkor kezdett rohanni.

A füzetek, a könyvek és a tolltartó lépteinek ütemére ugráltak és zörögtek az iskolatáskájában. Szúrt az oldala, de továbbrohant.

Az eső végigvert az arcán, és befolyt hátul a gallérja mögé. Nyirkos hideg járta át a kabátját, de Barnabás nem érezte. Melege volt, ám nem csak a futástól.

Lelkiismerete, amely előbb a boltban meg sem mukkant, most hirtelen felébredt. Az összes ok, mely olyan meggyőző volt, egyszerre tökéletesen hitelét veszítette, s úgy olvadt szét, mint hóember a tűzokádó sárkány leheletében.

Lopott. Tolvaj lett!

Amit tett, még rosszabb is, mint egy közönséges lopás. A könyv biztosan egyedülálló és pótolhatatlan. Nyilván Korándi úr legdrágább kincse volt. Ellopni egy hegedűművésztől páratlan értékű hegedűjét vagy egy királytól a koronáját, mégiscsak más, mint pénzt elemelni egy kasszából.

S miközben így rohant, a kabátja alatt magához szorította a könyvet. Nem akarta elveszíteni, akármilyen drágán kell is majd megfizetnie érte. Már csak ez volt mindene a világon.

Mert haza ezek után természetesen már nem mehetett.

Megpróbálta maga elé képzelni az apját, ahogy a laboratóriumnak berendezett nagy szobában ül és dolgozik. Körülötte tucatjával hevernek az emberi fogsorokról készített gipsznyomatok, mert papa fogtechnikus. Barnabás még soha nem gondolkozott azon, hogy apja szereti-e ezt a munkát. Először jutott ilyesmi az eszébe, de már soha többé nem kérdezheti meg tőle.

Ha most hazamenne, apja kilépne fehér köpenyében a laboratóriumból, esetleg egy gipsz fogsorral a kezében, és azt kérdezné: – Már megjöttél? – Igen – mondaná Barnabás. – Nincs ma tanítás? – Maga előtt látta apja csendes, szomorú arcát, és tudta, hogy nem lenne képes a szemébe hazudni. De a valóságot mégúgy sem mondhatná meg neki. Nem, az egyetlen, amit tehet, hogy elmegy bárhová, jó messzire innen. Papának soha nem szabad megtudnia, hogy a fia tolvaj lett. És talán észre sem venné, hogy Barnabás eltűnt. Ebben a gondolatban még valami vigasztaló is akadt.

Barnabás abbahagyta a futást. Lassan lépkedett, és az utca végén megpillantotta az iskolaépületet. Anélkül, hogy észrevetne volna, az iskola felé vivő megszokott úton rohant. Az utca egyenesen kihaltak tetszett a számára, noha itt-ott emberek jártak. De a nagyon későn érkező az iskola környékén mindig kihaltak látja a világot. És Barnabás minden lépésnél érezte, mint növekszik benne a félelem. Amúgy is félt az iskolától, mindennapos verésegeinek színhelyétől. Félt a tanáraitól, akik jóindulatúan a lelkére beszéltek vagy a haragjukat töltötték ki rajta, félt a gyerekektől, akik gúnyt űztek belőle, és egyetlen alkalmat sem hagytak ki, hogy be ne bizonyítsák, milyen ügyefogyott és tehetetlen. Az iskolát már régen úgy tekintette, mint egy beláthatatlanul hosszú börtönbüntetést, amely addig tart, amíg felnőtt nem lesz, és amelyet némán és megadóan le kell töltenie.

De amint a visszhangos, padlóviasz- és nedveskabát-szagot árasztó folyosókon végigment, s a ház alattomos csendje mint vattacsomó dugaszolta be hirtelen a fülét, és amint az osztály ajtajában megállt, amely ugyanolyan spenótszínű volt, mint a falak körös-körül, világos lett előtte, hogy mostantól kezdve itt sincs keresnivalója. Mennie kell, és akár rögtön el is mehet.

De hová?

Barnabás a könyveiben olyan fiúkról olvasott, akik hajóra szerződtek, nekivágtak a messze világnak, hogy szerencsét pró-

báljanak. Némelyekből kalózok vagy hősök lettek, voltak, akik sok idő múltán gazdag emberként tértek vissza szülőhonorukba, és senki sem sejtette, hogy valaha kik voltak.

De Barnabás nem mert volna ilyet tenni. Nem is tudta elképzelni, hogy felvennék őt hajósinasnak. Azonkívül halvány fogalma sem volt róla, hogyan juthatna el egy kikötővárosba, ahol alkalmas hajók találhatóak ilyen merész vállalkozáshoz.

Hát akkor hová legyen?

És hirtelen eszébe jutott a megfelelő hely, az egyetlen, ahol – legalábbis egyelőre – nem fogják se keresni, se megtalálni.

A lomtár nagy volt és sötét. Por- és molyirtószagot árasztott. Csend volt, csak a hatalmas bádogtetőn hallatszott az eső halk dobolása. Öregségtől megfeketült, hatalmas gerendák emelkedtek ki egymástól egyforma távolságban a deszkapadlóból, feljebb a fedélszék gerendáival találkoztak, és elvesztek valahol a sötétségben. Helyenként függőágy nagyságú pókhálók lógtak, s a huzatban halkán és kísértetiesen lengedeztek ide-oda. A magasból a padlásablakon át tejszerű fény szűrődött be.

Az egyetlen élőlény ebben a környezetben, ahol mintha megállt volna az idő, egy kis egér volt, amely a deszkapadlón ugrabugrált, és picinyke lábnyomokat hagyott a porban. Amerre a farkincáját végighúzta, vékony vonás vezetett a talpnyomok között. Hirtelen felegyenesedett, és figyelni kezdett. És aztán – huss! – eltűnt egy lyukban a deszkák között.

Kulcs csikordult a nagy zárban. Lassan és nyikorogva nyílt a lomtár ajtaja, s egy pillanatra hosszú fénysáv hasított keresztül a helyiségen. Barnabás osont be, majd az ajtó megint nyikorgott egyet, és becsukódott. A fiú nagy kulcsot dugott belülről a zárba, és fordított egyet rajta. Miután a reteszt is behúzta, a megkönnyebbülés sóhaja szakadt ki belőle. Itt valóban nem lelnek a nyomára. Itt senki sem fogja keresni. Ide a legritkábban

jön valaki – ebben meglehetősen biztos volt –, s ha a véletlen mégis úgy hozná, hogy éppen ma vagy holnap akadna itt ten-nivalója valakinek, az illető zárva találná az ajtót. A kulcs pedig nem lenne sehol. S ha az ajtót valahogy mégis kinyitnák, Barnabásnak maradna még elegendő ideje, hogy a limlom között elrejtőzzék.

Szeme fokozatosan megszokta a félhomályt. Ismerte már ezt a helyet. Fél évvel ezelőtt az iskolaszolga megkérte, hogy segítsen neki egy ruháskosárnyi régi úrlapot, iratpapírt a lomtárba vinni. Akkor látta azt is, hogy hol tartják a lomtár kulcsát: egy kis faliszekrénykében, amely a legfelső lépcsőforduló mellett lógott. Azóta soha nem gondolt rá. Most azonban eszébe jutott.

Barnabás fájni kezdett, mert a kabátja teljesen átázott, és nagyon hideg volt itt fenn. Először egy olyan helyet kellett keresnie, ahol kicsit kényelembe helyezkedhet. Végül is hosszú ideig kell itt maradnia. Hogy milyen soká – erre még nem is gondolt, de arra sem, hogy hamarosan éhes és szomjas lesz.

Néhány lépést tett erre-arra.

Szanaszét szórva mindenféle limlom hevert, iratrendező-kel és feleslegessé vált iratokkal teli polcok, egymásra halmozott összetintázott fedelű iskolapadok, egy állvány, melyen tucatnyi öreg térkép függött, több falitábla, melyről lepattogzott a fekete festék, elrozsdásodott vaskályhák, használhatatlanná vált tornaeszközök, például egy bak, melynek bőrbevonata úgy megtöredezett, hogy kilógott belőle a tömés, kipukkant gyógylabdák, egy halom öreg, foltos tornaszőnyeg, távolabb néhány kitömött állat, melyet a molyok félig szétrágtak, köztük egy nagy bagoly, egy szirti sas, egy róka, mindenféle kémiai lombik és repedezett üvegedény, egy villanyozógép, egy emberi csontváz, amely valami ruhaakasztó-félén lógott, és sok láda és doboz, tele régi füzetekkel és iskolakönyvekkel. Barnabás végül úgy döntött, hogy az öreg tornaszőnyegek-ből álló halmot nevezi ki szállásul. Ha az ember végignyújtózott rajta, majdnem úgy

érezte magát, mint egy kereveten. Odahurcolta a padlásablak alá, ahol a legvilágosabb volt. A közelben néhány szürke katonai pokróc feküdt egymásra rakva, természetesen mind csupa por és szakadás, de azért használhatók voltak. Barnabás ezeket is odavitte. Nedves kabátját levetette, és a fogasra akasztotta a csontváz mellé. A csontember ide-oda himbálózott egy kicsit, de Barnabás nem félt tőle. Talán mert otthon hozzászokott az ilyen dolgokhoz. Átázott csizmáját is lehúzta. Harisnyásan ereszkedett törökülésbe a tornaszőnyegekre, és indián módra vállára húzta a szürke pokrócokat. Mellette feküdt az iskola-táskája – és a rézszerű könyv.

Arra gondolt, hogy a többieknek lent az osztályban éppen németórájuk van. Talán dolgozatot kell írniuk valami halál unalmas témáról.

Barnabás a könyvre nézett.

– Azt szeretném tudni – mormolta maga elé –, mi is van egy ilyen könyvben, amíg csukva van. Természetesen betűk vannak benne, melyeket papírra nyomtattak, de mégis – valaminek kell még lennie benne, mert ha kinyitom, egyszerre előttem áll egy egész történet. Személyek bukkannak fel, akiket még nem ismerek, mindenféle kalandok, tettek és harcok fordulnak elő – és néha tengeri viharok játszódnak le, vagy az ember idegen országokat és városokat lát. Ez mind benne van ugyanis valahogyan a könyvekben. El kell olvasni, hogy átélhessük, ez világos. De belül mindez már előre megvan. Szeretném tudni, hogyan.

És egyszerre majdnemhogy ünnepélyes érzés kerítette hatalmába.

Kényelembe helyezte magát, kézbe vette a könyvet, felütötte az első oldalt, és olvasni kezdte

A VÉGTELEN TÖRTÉNET-et.

I.

FANTÁZIA
BAJBAN VAN

Az összes állat, Zengerdő minden lakója barlangjában, fészkében és búvóhelyén lapult.

Éjfél volt, és az óriás ősoleg fák ormát viharos szél rázta. A toronyvastagságú törzsek recsegték és sóhajtoztak.

Hirtelen gyenge fény sugar suhant cikcakkban a lombzat közé, hol itt, hol ott állt meg remegve, felszállt, megült egy ágon, aztán megint továbbsietett. Körülbelül egy gyermeklabda nagyságú fénylő golyó volt, hosszú ugrásokkal szökkent tova, hébe-hóba megérintette a földet, majd ismét felemelkedett. Azonban nem labda volt.

Lidérc volt, aki elvétette az utat. Vagyis eltévedt bolygótűz volt, és ilyesmi még Fantáziában is elég ritka jelenség. Rend szerint éppen a lidércek azok, akik másokat tévútra vezetnek.

A fénygolyó belsejében rendkívül mozgékony kis figura volt látható, aki teljes erőből ugrott és rohant. Nem volt se fiú, se lány, ugyanis ilyen különbségtétel a lidércek körében nem létezik. Jobb kezében picinyke fehér zászlót tartott, mely repesve szállt a nyomában. Tehát hírnök vagy követ lehetett.

Nem fenyegette az a veszély, hogy lendületes, hosszú ugrásaival valamelyik fatörzsnek ütközik a sötétben, mert a lidércek hihetetlenül ügyesek és fürgék, és ugrás közben arra is képesek, hogy megváltoztassák az irányukat. Innen eredt a cikcakkvonal, amit leírt, egészben véve azonban állandóan egy bizonyos irányban haladt előre.

Egészen addig a pillanatig, amíg egy kiugró sziklához nem ért, mert ott ijedten visszahőkölt. Lihegő kiskutya módján ült meg egy faodúban, és gondolkozott egy darabig, mielőtt újra kimerészkedett és óvatosan a szikla sarka mögé kandikált volna.

Erdei tisztás tárult elébe. A tábortűz fényében három igen különböző nagyságú és formájú alak ült. Egy óriás, akin mint ha minden szürke kőből lett volna, mintegy tíz láb hosszúra

nyúlva, hason fekve terült el a földön. Felsőtestét könyökére támasztotta, és a tüzet nézte. Hatalmas vállához képest meglepően kicsi, viharvert arcából úgy meredt elő az állkapcsa, mintha minden foga egy-egy acélvéső lenne. A lidérc felismerte, hogy az óriás a sziklaevők nemzetségéhez tartozik. Ezek olyan lények voltak, akik a Zengerdőtől elképzelhetetlen messzeségben a hegyekben éltek – de nemcsak a hegyekben, hanem a hegyekből is éltek, ugyanis lassanként felfalták azokat. Sziklával táplálkoztak. Szerencsére igen szerények voltak, egyetlen falat ebből a számukra rendkívül tartalmas táplálékból hetekre, hónapokra kielégítette őket. Egyébként nem élt olyan sok sziklaevő Fantáziában, s a hegység is igen nagy volt. De minthogy ezek a lények már igen régen ott tanyáztak – sokkal magasabb kort értek meg Fantázia legtöbb teremtményénél –, az idők folyamán a hegység bizony különös alakot öltött. Lyukakkal, barlangokkal teli, óriási ementáli sajthoz hasonlított. Ezért is hívták Furat-hegynek.

Ám a sziklaevők nemcsak táplálkoztak a hegyekből, hanem azokból állítottak is elő mindent, amire szükségük volt: bútort, kalapot, cipőt, szerszámot, sőt még kakukkos órát is. Így azután nem volt abban semmi csodálatos, hogy ennek a sziklaevőnek háta mögött olyanfajta kerékpár állt, amely mindenestül az említett anyagból készült, és amelynek két – hatalmas malomkőre emlékeztető – kereke volt. Az egész inkább egy pedállal ellátott gőzhengerhez hasonlított.

A második figura, aki a tűztől jobbra ült, kis éji manó volt. Legfeljebb kétszer akkorára nőtt, mint a lidérc, és egy felegyenesedett szurokfekete, szőrös hernyóra emlékeztetett. Beszéd közben két csöpp rózsaszín kezével hevesen gesztikulált, és onnan, ahol göndör fekete haja alatt az arca lehetett, két holdszerű, nagy kerek szem parázslott elő.

Éji manók, a legváltozatosabb alakban és nagyságban, mindenütt előfordultak Fantázia területén, így egyelőre nem le-

hetett eldönteni, hogy ez vajon közléről vagy messziről jött-e. Mindenesetre ő is úton volt, mert a háta mögött az éji manók szokásos hátsállata, egy denevér függött szárnyaiba burkolózva, összecukott ernyőként, fejjel lefelé egy ágról.

A tűztől balra ülő harmadik alakot csak kicsit később fedezte fel a lidérc, mert olyan pici volt, hogy ilyen távolságból nehezen lehetett észrevenni. A fikarcok nemzetségébe tartozott, s fölöttébb finom testalkatú fickó volt, tarka ruhácskában, fején piros cilinderrel.

A fikarcokról a lidérc szinte semmit sem tudott. Egyszer hallott csak róla, hogy ez a nép a fák ágai közé egész városokat épít, amelyekben a házacskákat lépcsők, kötélhágcsók és siklópályák kötik össze. De ezek a lények a határtalan Fantázia-birodalomnak teljesen más részében élnek, még sokkal, sokkal messzebb innen, mint a sziklaevők. Annál bámulatosabb volt, hogy a jelenlevő fikarc éppen egy csiga hátán utazott. Az állatka gazdája mögött pihent. Rózsaszínű háza tetején kis ezüstnyereg csillogott, és még a csápjaira erősített kantár és gyeplő is ezüstszálként fénylett.

Csodálkozott a lidérc, hogy éppen három ennyire különböző lény üldögél itt ilyen egyetértésben, mert Fantáziában általában nem az volt a divat, hogy a nemzetségek békében és egyetértésben éljenek egymással. Gyakran dúltak harcok és háborúságok, évszázadokig tartó viszályok bizonyos fajok között, amellet nem csupán becsületes és derék teremtmények léteztek, hanem rablótermészetűek, gonoszak és kegyetlenek is. Maga a lidérc is olyan családhoz tartozott, amelynek szavahihetőségéhez és megbízhatóságához némi kétség fért.

Csak miután a jelenetet a tűz fényénél egy ideig figyelemmel kísérte, akkor vette észre a lidérc, hogy a három alak mindegyike vagy fehér zászlócskát tart a kezében, vagy fehér szalagot visel keresztben a mellén. Tehát ők is hírnökök vagy követek, s ez természetesen magyarázatát adja békés viselkedésüknek.

A végén tán ők is ugyanazért keltek volna útra, mint maga a lidérc?

Hogy mit beszéltek, a fák ormai közt zúgó szél miatt ebből a távolságból nem lehetett érteni. De minthogy egymást mint követeket kölcsönösen tiszteletben tartották, remélhető volt, hogy a lidércet is elismerik ebben a minőségében, és nem fogják bántani. És valakitől végül is meg kellett kérdeznie az utat. Kedvezőbb alkalom itt az erdőben s az éjszaka közepén nem nagyon kínálkozott. Összeszedte hát magát, előbújt a rejtek-helyéről, meglengette a fehér zászlócskát, és reszketve megállt a levegőben.

A sziklaevő arccal éppen arra fordulva feküdt, ezért ő vette észre elsőnek.

– Jó nagy a forgalom ma éjjel – mondta recsegő hangon. – Itt jön megint egy.

– Huhu, egy lidérc! – sutyorogta az éji manó, s holdszemei felizzottak. – Örvendek, örvendek!

A fikarc felállt, pár lépést tett a jövevény felé, és ezt csipogta: – Ha jól látom, ön is követi minőségben van itt.

– Igen – felelte a lidérc.

A fikarc levette piros cilinderét a fejéről, kis bókot vágott ki, és így csicssergett: – Ó, akkor jöjjön közelebb, kérem szépen. Mi is követek vagyunk. Foglaljon helyet körünkben.

És kalapkájával hívogatóan a tűz melletti szabad helyre mutatott.

– Köszönöm szépen – mondta a lidérc, és félénken közelebb lépett. – Élek az alkalommal. Engedjék meg, hogy bemutatkozam. Nevem: Plutty.

– Nagyon örvendek – felelte a fikarc. – Nevem Ükük.

Az éji manó ültében meghajolt. – Engem úgy hívnak, hogy Suhuvu.

– Részemről – recsegte a sziklaevő – Pörtarkreccs vagyok.

Mindhárman a lidércre néztek, aki elfordult zavarában. A lidércek számára rendkívül kínos, ha leplezetlenül szemlélik őket.

– Nem óhajt leülni, kedves Plutty? – kérdezte a fikarc.

– Tulajdonképpen – válaszolta a lidérc – nagyon sietek, és csak meg akartam önöket kérdezni, meg tudják-e mondani nekem, hogy melyik irányban jutok innen az Elefántcsonttoronyhoz.

– Huhu! – szólt az éji manó. – A Kislány Királynőhöz óhajt?

– Pontosan – mondta a lidérc –, fontos üzenetet kell neki átadnom.

– Mifélett? – recsegte a sziklaevő.

– Hát – a lidérc egyik lábáról a másikra állt –, titkos üzenetről van szó.

– Mi hárman ugyanazzal a céllal vagyunk itt, mint te – huhu! – válaszolta Suhuvu manó. – Kollégák vagyunk.

– Lehet, hogy ugyanazt az üzenetet visszük – jegyezte meg Ükük, a fikarc.

– Ül le, és beszélj! – csikorogta Pörtarkreccs.

A lidérc leereszkedett a szabad helyre.

– Az én hazám – kezdte némi gondolkodás után – elég messze van innen – nem tudom, a jelenlevők közül ismeri-e valaki. Úgy hívják, hogy Lapos-Láp.

– Huuu! – sóhajtotta elragadtatva az éji manó. – Gyönyörű vidék!

A lidérc halványan mosolygott.

– Ugye?

– Ez minden? – recsegte Pörtarkreccs. – Miért keltél útra, Plutty?

– Nálunk, Lapos-Lápon – folytatta akadozva a lidérc – történt valami – valami megfoghatatlan – illetve, tulajdonképpen még mindig történik – nehéz megmagyarázni – azzal kezdődött, hogy – szóval, az országunk keleti részében van egy tó –

vagy sokkal inkább volt – úgy hívták, hogy Fertőforty. Azzal kezdődött tehát, hogy Fertőforty tava egy szép napon eltűnt – egyszerűen megszűnt, értitek?

– Azt akarja mondani – érdeklődött Ükük –, hogy kiszáradt?

– Nem – szögezte le a lidérc –, akkor most a helyén egy kiszáradt tó lenne. De nem így áll a dolog. Ott, ahol a tó volt, most egyáltalán semmi sincs – egyszerűen semmi, értitek?

– Lyuk sincs? – dörmögte a sziklaevő.

– Nem, lyuk sincs – a lidérc szemlátomást egyre gyámoltalanabb lett –, egy lyuk mégiscsak valami. De ott semmi sincs. A három másik hírnök összenézett.

– Milyen az – huhu –, az a semmi? – kérdezte az éji manó.

– Éppen ez az, amit olyan nehéz megmagyarázni – bizonygatta a szerencsétlen lidérc. – Valójában semmilyen. Olyan, olyan mint – jaj, nincs rá szó!

– Olyan – jutott a fikarc eszébe –, mintha az ember vak lenne, ahogy arra a helyre néz, nem?

A lidérc tátott szájjal bámult rá.

– Ez a pontos kifejezés! – kiáltott fel. – De honnan – úgy gondolom –, hogyan – vagy ti is ismeritek a dolgot?

– Pillanat! – recsegte közbe a sziklaevő. – Csak egy helyen történt ez, mondd?

– Eleinte igen – magyarázta a lidérc –, illetve az a bizonyos hely egyre nagyobb és nagyobb lett. Valahogyan egyre több hiányzott a tájból. Ungi Unka Úr, aki népével a Fertőforty tóban élt, egyszer csak szintén eltűnt. Más ottlakók menekülni kezdtek. De lassanként egyéb helyeken is elkezdődött ez a dolog Lapos-Láp országában. Néhol eleinte csak egész kicsi volt, egy semmiség, akkora, mint egy vízcisibetojás. De ezek a helyek nőni kezdtek. Ha valaki tévedésből belelépett, akkor eltűnt a lába is – vagy a keze – vagy amivel éppen beleért. Egyébként nem okoz fájdalmat – csak az történik, hogy az illetőből hiány-

zik egy darabka. Egyesek szándékosan esnek bele, amikor túl közel érnek ehhez a Semmihez. Mert ellenállhatatlan vonzereje van, mely annál erősebb, minél nagyobb az a bizonyos hely. Senki sem tudja megmagyarázni, mi lehet ez a rettenetes dolog, honnan van, és mit kellene tenni ellene. S minthogy magától nem múlik el, sőt egyre terjed, végül is az a határozat született, hogy segítségért és tanácsért követet kell küldeni a Kislány Királynőhöz. És ez a követ vagyok én.

A többi három hallgatva nézett maga elé.

– Huhu! – hallatszott kisvártatva az éji manó sápítózó hangja. – Szakasztott ugyanez történt ott, ahonnan én jövök. És ugyanezért vagyok úton én is – huhu!

A fikarc a lidérc felé fordította az arcát. – Mindegyikünk Fantázia-birodalom más-más országából jön – csipogta. – Egész véletlenül találkoztunk itt. De mindegyikünk ugyanazt az üzenetet viszi a Kislány Királynőnek.

– És ez azt jelenti – nyögte a sziklaevő –, hogy egész Fantázia veszélyben forog.

A lidérc halálra rémülten pillantott egyikről a másikra.

– De ha ez a helyzet – kiáltotta, és felugrott –, akkor nem szabad egy pillanatot sem vesztegetnünk!

– Már amúgy is fel akartunk kerekedni – közölte a fikarc. – Csak a Zengerdő áthatolhatatlan sötétje miatt pihentünk meg itt. De hogy ön most velünk van, Plutty, világíthat előttünk.

– Lehetetlen! – kiáltotta a lidérc. – Nagyon sajnálom, de nem tudok olyasvalakire várni, aki csigán lovagol!

– De ez versenycsiga! – mondta a fikarc némileg megbántva.

– Azonkívül pedig – huhu! – sutyorogta az éji manó –, más-különbem nem is mondjuk meg neked a helyes irányt!

– Kivel beszéltek tulajdonképpen? – morogta a sziklaevő.

S valóban, a lidérc már nem hallotta a többi hírnök utolsó szavait, hanem hosszú ugrásokkal szökött tova az erdőben.

– Na persze – nyilvánította ki véleményét Ükük, a fikarc,

és piros cilinderét hátratólta a fején –, egy lidérc fénye mint úti világítás talán úgysem lett volna az igazi.

Eközben versenycsigája nyergébe pattant.

– Egyébként nekem is jobban tetszene – jelentette ki az éji manó, és halk huhu!-val odahívta denevérjét –, ha mindegyikünk a saját szakállára utazna. Hisz az ember amúgy is repül!

És huss! – máris elszállt.

A sziklaevő eloltotta a tábortüzet, úgy, hogy egyszerűen rápacskolt néhányat a lapátkezelével.

– Nekem is ez tetszik jobban – hallatszott csikorgó hangja a sötétben –, legalább nem kell vigyáznom, hogy valami csöppséget szét ne lapítsak.

Aztán hallani lehetett, amint nagy recsegés-ropogás közepette hatalmas sziklakerékpárjával egyenesen belehajtott a bozótba. Itt-ott tompán nekiütközött egy-egy faóriásnak. Csikorgó-nyikorgó lármája lassan távolodott a sötétben.

Ükük, a fikarc magára maradt. Megragadta a finom ezüstszáלבól való kantárszárát, és így szólt.

– Hát jó, majd meglátjuk, ki ér oda elsőnek. Hű, öreganyó, hú! – És csettintett egyet a nyelvével.

És aztán nem lehetett egyebet hallani, csak a süvöltő szélvihart Zengerdő ormai közt.

A közeli toronyóra kilencet ütött.

Barnabás gondolatai nem szívesen tértek vissza a valósághoz. Boldog volt, hogy a Végtelen Történetnek semmi köze sincs a hétköznaphoz.

Nem szerette az olyan könyveket, amelyek mindennapi emberek mindennapi életének mindennapos eseményeit meséli el kedvetlenül és nyavalygósan. Ilyesmiből a valóságban éppen elege volt, minek még olvasni is róla? Azonkívül utálta, ha észrevette, hogy valamire rá akarják bírni. És az ilyesfajta

könyvek, többé-kevésbé nyíltan, mindig rá akarják bírni az embert valamire.

Barnabást különösen az olyan könyvek vonzották, amelyek izgalmasak voltak vagy vidámak, vagy amelyek fölött álmodni lehetett, s az olyanok, amelyekben kitalált alakok mesés kalandokon estek át, és amelyeket még sokféleképpen tovább lehetett színeezni.

Mert értett hozzá – talán ez volt az egyetlen dolog, amihez valóban értett –: hogyan kell valamit maga elé képzelni, olyan élenken, hogy szinte lássa és hallja.

Mikor magának mesélte a történeteit, olykor mindent elfelejtett maga körül, és csak a végén ébredt fel, mintha álmodott volna. És ez a könyv éppen olyan, mint az ő saját története! Olvasása közben nemcsak a vastag törzsek ropogását és a fák ormai közt zúgó szelet hallotta, hanem a négy különös hírnök különféle hangját is, sőt a moha és az erdő földjének illatát is érezni vélte.

Lenn az osztályban hamarosan megkezdődik a természet-tanóra, mely főleg virágfajták és portokok felsorolásából áll. Barnabás boldog volt, hogy itt ül a rejtekhelyén, és olvashat. Ez valóban neki való könyv, pontosan a neki való!

Egy héttel később Suhuvu, a kis éji manó elsőnek ért célba. Azaz sokkal inkább: meg volt győződve róla, hogy ő az első, hiszen a légen át utazott idáig.

A nap éppen lemenőben volt, és az esti égbolt felhői már olyanok voltak, mint a folyékony arany, amikor ráeszmélt, hogy denevérje a Labirintus felett lebeg. Ez volt a neve annak a tágas síkságnak, amely az egyik látóhatártól a másikig terjedt, és amely nem volt más, mint felkavaró illatokban és álomszerű színekben tobzódó, egyetlen hatalmas virágoskert. Bokrok és sövények, rétek és csupa különleges, ritka virággal teli ágyá-

sok között széles utak és keskeny ösvények kanyarogtak olyan művészi szerteágazó elrendezésben, hogy az egész park egy elképzelhetetlen kiterjedésű útvesztőt alkotott. Természetesen ez az útvesztő csak játékra és szórakozásra szolgált, a világot sem arra, hogy valakit komolyan veszélybe sodorjon, vagy éppen elhárítson valamilyen támadást. Erre nem lett volna alkalmas, és ilyesfajta védelemre a Kislány Királynőnek nem is volt szüksége. Az egész határtalan fantáziai birodalomban nem volt senki, aki ellen meg kellett volna védenie magát. Ennek megvolt a maga oka, amiről hamarosan értesülünk.

Miközben a kis éji manó denevérje hátán teljesen zajtalanul lebegett tova a virágútvesztő felett, mindenféle ritka állatfajta is megfigyelhetett. Egy keskeny tisztáson orgona és aranyeső között fiatal egyszarvúak csoportja játszott az alkonyfényben, s egy pillanatra mintha a híres Főnixmadarat látta volna egy óriási harangvirág alatt a fészken ülni, de nem volt egészen biztos benne, ám visszafordulni, utánanézni sem akart, nehogy időt veszítsen. Mert a Labirintus közepében már felbukkant előtte a tündéri fehér színben ragyogó Elefántcsonttorony, Fantázia szíve és a Kislány Királynő lakóhelye.

A „torony” szó olyasvalakiben, aki ezt a helyet soha nem látta, esetleg hamis képzeteket kelthet, mondjuk, egy templomtoronyét vagy egy vár tornyáét. Az Elefántcsonttorony akkora volt, mint egy egész város. Messziről egy csúcsos, magas hegykúphoz hasonlított, amely csigaházként önmagába csavarodott, és legmagasabb pontja felhőkbe burkolózott. Csak közelebb érve látszott, hogy ez az óriási cukorsüveg számtalan egymásba és egymás fölé zsúfolt toronyból, tornyocskából, kupolából, háztetőből, erkélyből, teraszból, kapuívából, lépcsőből és mellvédből tevődött össze. Mindez a legeslegfehérebb fantáziai elefántcsontból épült, minden részletében olyan pompás faragással, hogy az embert a legfinomabb csipke kézimunkára emlékeztette.

Ezekben az épületekben élt a Kislány Királynő udvartartása, a kamarások és a szolgálók, a javasasszonyok és a csillagjósok, a mágusok és a bolondok, a hírnökök, a szakácsok és az akrobaták, a kötélháncosok és a mesemondók, a heroldok, kertészek, örök, szabók, cipészek és alkimisták. És egészen fent, a hatalmas torony legtetetjén lakott a Kislány Királynő egy fehér, magnóliabimbó formájú pavilonban. Bizonyos éjszakákon, amikor a telihold különösen pazar pompában sugárzott a csillagfényes égen, az elefántcsont szirmok szétnyíltak, és gyönyörű virággá bontakoztak, melynek közepén ott ült a Kislány Királynő.

A kis éji manó a legalsó teraszok egyikén szállt le denevérjéről, ott, ahol a hátságállatok számára fenntartott istállók voltak. Valaki nyilván jelezte érkezését, mert már öt királyi állatfelügyelő várt rá; kiségtették a nyeregből, meghajoltak előtte, és némán nyújtották felé a szertartásos üdvözlőitelt. Suhuvu, épp csak a forma kedvéért, kortyintott egyet az elefántcsont kehelyből, majd visszaadta. A felügyelők ugyancsak ittak egy kortyot, azután meghajoltak, és a denevért elvezették az istállóba. Mindez hangtalanul zajlott le.

Mikor a denevér a számára kijelölt helyre ért, nem nyúlt sem ételhez, sem italhoz, hanem azonnal összetekeredett, fejfelé lefelé ráakaszkodott a kampójára, és a kimerültségtől mély álomba merült. Meglehetősen sokat követelt tőle a kis éji manó. A felügyelők békében hagyták, és lábujjhegyen távoztak.

Ebben az istállóban egyébként még sok más hátságállat is akadt: egy rózsaszínű és egy kék elefánt, egy óriási griffmadár, melynek felsőteste sashoz, alsóteste pedig oroslánhoz hasonlított, egy fehér szárnyú ló, melynek nevét egykor régebben Fantázia határán kívül is ismerték, de mostanra elfeledték, néhány repülő kutya, több más denevér, sőt szitakötők és lepkék is a különösen kis termetű utasok szolgálatára. További istállóépületekben olyan hátságállatok voltak, amelyek nem repültek,

hanem futottak, másztak, szökdeltek vagy úsztak. És mind-egyiknek külön felügyelője volt, aki ápolta és vigyázott rá.

Rendes körülmények között jókora hangzavar kavargott volna itt: ordítás, rikoltozás, füttyülés, csipogás, brekegés és hápogás egyvelege. De teljes csend uralkodott.

A kis éji manó még mindig ugyanazon a helyen állt, ahol a felügyelők otthagyták. Most egyszerre bátortalannak és el-esettnek érezte magát, anélkül hogy az okát tudta volna. Ő is igen kimerült a hosszú-hosszú utazástól. És még az a tény sem vidította fel, hogy elsőként érkezett ide.

- Halló - csipogta váratlanul egy hangocska -, nem Suhuvu barátomhoz van szerencsém? Remek, hogy végre ön is itt van.

Az éji manó körülnézett, és holdszemei felizzottak a csodálkozástól. Az egyik mellvéden ugyanis, hanyagul egy elefánt-csont virágtartónak támaszkodva, Ükük, a fikarc állt, és feléje lengette piros cilinderét.

- Huhu! - mondta zavartan az éji manó, majd kis idő múlva újra huhuzott egyet. Merthogy nem jutott semmi okosabb az eszébe.

- A másik kettő - magyarázta a fikarc - eddig még nem érkezett meg. Én tegnap reggel óta vagyok itt.

- Hogyan - huhu! -, hogyan lehetséges ez? - álmélkodott az éji manó.

- Hát - mondta a fikarc némi fölényes mosollyal - említettem önnek, hogy versenycsigám van.

Az éji manó rózsaszínű kis kezével megvakarta a feje búbján díszelgő fekete prémgubancot.

- Azonnal a Kislány Királynőhöz kell mennem - mondta sírós hangon.

A fikarc elgondolkodva nézett rá.

- Hm - mormogta -, ami azt illeti, én már tegnap bejelentkeztem.

– Bejelentkeztél? – kérdezte az éji manó. – Hát nem lehet rögtön bemenni hozzá?

– Attól tartok, hogy nem – csipogta a fikarc –, sokáig kell várni. Hogy is mondjam csak, óriási a hírnöktolongság.

– Huhu – vinnyogta az éji manó –, hogyhogy?

– A legjobb lesz – csicseregte a fikarc –, ha személyesen győződik meg róla. Jöjjön, kedves Suhuvu, jöjjön csak!

Kettesben indultak útnak.

Az Elefántcsonttorony körül egyre szűkülő csigavonalban felfelé haladó főutca zsúfolásig tele volt a legkülönbözőbb alakok tömegével. Óriási turbános dzsinnek, parányi koboldok, háromfejű szörnyek, szakállas törpék, világító tündérek, bakkecskelábú faunok, göndör aranyprémes vadnőcskék, tündöklő hókísértetek és számtalanféle egyéb lények járkáltak fel-alá az úton, verődtek csoportokba és beszélgettek halkán vagy guggoltak némán a földön és meredtek bánatosan maguk elé.

Mikor Suhuvu megpillantotta őket, megtorpant.

– Huhu! – kiáltott fel. – Mi történik itt? Mit keresnek itt ezek?

– Ezek mind hírnökök – magyarázta halkán Ükükk –, hírnökök Fantázia minden tájékáról. És mindnyájan ugyanabban a küldetésben járnak, mint mi. Már sokukkal beszéltem. Úgy látszik, mindenhol ugyanaz a veszedelem ütötte fel a fejét.

Az éji manó hosszú vinnyogó sóhajt hallatott.

– És tudják már – kérdezte –, hogy mi a baj, és honnan ered?

– Félek, hogy nem. Senki sem tud rá magyarázatot.

– Maga a Kislány Királynő sem?

– A Kislány Királynő beteg – súgta a fikarc –, nagyon, nagyon beteg. Talán ez az oka ennek a megfoghatatlan szerencsétlenségnek, ami Fantáziát sújtja. De a sok orvos közül, aki a palota területén, ott fent a magnóliapavilon körül összesereglett,

mindeddig egy sem jött rá, hogy mi a betegség előidézője, és hogy mit lehetne tenni ellene. Senki sem tudja a gyógyszerét.

– Ez – nyögdécselte tompán az éji manó – huhu! – bizony katasztrófa.

– Az – felelte a fikarc –, ez bizony az.

Ilyen körülmények között Suhuvu mindenesetre lemondott róla, hogy a Kislány Királynőhöz bejelentkezzék.

Két nappal később egyébként befutott Plutty, a lidérc is, aki természetesen rossz irányba szaladt, és emiatt hatalmas kerülőutat tett.

És végül – újabb három nappal később – Pörtarkreccs, a sziklaevő is megérkezett. Gyalog baktatott idáig, mert egy hirtelen támadt falánksági rohamában megette kő kerékpárját – mintegy úti elemózsiaként.

A hosszú várakozási idő alatt a négy különböző alkatú hírnök bensőséges barátságot kötött, és később is végig együtt maradt.

De ez már más történet, és elbeszélésére más alkalommal kerül majd sor.